

kursaal

MÚSICA

MANEL CAMP & CANÇÓ

Tribut a les veus de la 'Cançó'

'De Minorisa a Carst'. 75è aniversari.

diumenge, 24 d'abril de 2022 - 18 h - KURSAAL - Sala Gran

ORGANITZA

AMB EL SUPORT

PATROCINA

www.kursaal.cat

Ovidi Montllor: (1942-1995)	<i>Homenatge a Teresa</i> Manel Camp i Montse Circuns
Antoni Parera Fons:	<i>T'estim i t'estimaré</i> Antoni Parera i Manel Camp
Miquel Pujadó:	<i>Soc un peix de terra</i> Miquel Pujadó i Manel Camp
Pep Picas:	<i>Silencis</i> (Àlex Susanna) Pep Picas i Manel Camp
Celdoni Fonoll:	<i>Tinc un desfici</i> Celdoni Fonoll, Lloïl Bertran i Manel Camp
Erroll Garner: (Homenatge a Núria Feliu)	<i>Tot és gris</i> Manel Camp Trio
Celeste Alías:	<i>Cançons de paper fi</i> Celeste Alías i Marco Mezquida
Quico Pi de la Serra:	<i>L'home del carrer</i> Quico Pi de la Serra, Marcel Gros i M. Camp
Marina Rossell:	<i>Màrmara</i> Marina Rossell i Manel Camp
Ramon Muntaner: (1950-2021)	<i>Cançó de carrer</i> Manel Camp
Pau Riba: (1948-2022)	<i>Es fa llarg esperar</i> Manel Camp
Manel Camp:	<i>Mancomunitat *</i> Lídia Pujol i Manel Camp <i>Ara i Futur *</i> Manel Camp Quartet
Kurt Weill: (1900-1950)	<i>Youcali</i> Lucrecia i Manel Camp
Joan Isaac:	<i>Després d'aquest cafè</i> Joan Isaac i Manel Camp
Miquel Gil:	<i>L'amor és Déu en barca</i> (E.Casasses) Miquel Gil, Fàctoria Mascaró i Manel Camp

* Pertanyent a l'obra *Ressorgir 2014* amb textos poètics de Miquel Martí i Pol.

Manel Camp Trio: Manel Camp (piano), Jordi Camp (baix) i Lluís Ribalta (bateria)

Manel Camp Quartet: Manel Camp (piano), Matthew Simon (trompeta), Horacio Fumero (contra-baix) i Lluís Ribalta (bateria) / **Núria Bacardit**, presentadora

EL NECESSARI RETROCÉS QUE DONA EMPENTA A L'HOME

En la hipotètica elaboració d'una futura història crítica de la Nova Cançó (en tota gran història mai són sobrerers les revisions i relectures permaments), resulta més que evident com el nom de Manel Camp hi haurà d'aparèixer amb una singularitat i presència, possiblement, molt més gran que l'assolida fins ara. No volem dir amb això que no hi hagi estat present o hagi estat menystingut, però no és menys veritat que el concert d'avui constitueix una mostra majúscula d'aquesta importància. Per un costat, com a petit tast de les diferents i múltiples col·laboracions mantingudes amb noms fonamentals de la Nova Cançó i del sempre complex món dels cantautors com els que avui podrem escoltar; per l'altre, perquè el concert s'erigeix com una bellíssima píndola de la nostra història musical més recent. I ja tan sols de la citada Nova Cançó, sinó també dels nous viarans expressius, lingüístics i estètics que està portant a terme el gènere de la cançó, des de ja fa unes dècades.

Cal dir-ho quan abans millor. El nom de Manel Camp, en la nostra història de la música, apareix com a company de grans aventures musicals al costat de monstres d'aquesta història com ara Lluís Llach, Raimon, Joan Manuel Serrat, Maria del Mar Bonet, Núria Feliu, Companyia Elèctrica Dharma, Joan Pons o els ja desapareguts, Ovidi Montllor, José Antonio Labordeta, Montserrat Caballé. I citem, en aquestes alçades, només alguns dels que avui no podran ser entre nosaltres. Sense defugir, però, del context de les malaurades desaparicions, el concert d'avui també tindrà present a d'altres importants figures, recentment traspassades, com ara Ramon Muntaner i Pau Riba.

S'iniciarà el concert amb una veritable declaració d'intencions com és una mirada, desacomplexada, del que significa la cançó composta i expressada en la llengua de Ramon Llull, Àusias March i Mercè Rodoreda. Això és: la llengua catalana més enllà de les seves diferents denominacions territorials i/o lingüístiques. Del Sud dels Països Catalans, exactament d'Alcoi, ens arribarà l'*Homenatge a Teresa* del sempre enyorat Ovidi Montllor. Pertanyent al disc *A Alcoi* (Edigsa, 1974), la cançó ben aviat va convertir-se ja no només en una de les més representatives del polifacètic cantautor, sinó també va erigir-se com un himne sentimental per a una generació en la descoberta del món adult.

Del País valencià ens traslladarem a l'illa de Mallorca, exactament a Manacor, amb la presència d'un dels noms fonamentals del panorama musical del nostre país: Antoni Parera Fons. Conegut, en les darreres dècades, com a compositor afincat en allò que en podríem anomenar «música clàssica», amb un prestigi que el va portar a obtenir el Premio Nacional de Música l'any 2017, els seus inicis els localitzem en la Nova Cançó on va sobresortir amb la bellíssima cançó, amb ressonàncies tan romàntiques com deutores del gran Jacques Brel, *T'estim i t'estimaré*.

Arribaran, seguidament, quatre figures del món de la cançó del principat com ho són el terrassenc Miquel Pujadó, el vilafranquí Pep Picas i els anoiencs Celdoni Fonoll i Lloïl Betran. Serà un bloc que realitzarà la funció de transició cap a l'homenatge que Manel Camp, amb el seu trio, vol realitzar a Núria Feliu. I ho farà a partir de l'estàndard de jazz *Tot és gris*, i que no és més que la versió catalana del conegut estàndard *Misty* del pianista Erroll Garner (1921-1977). Feliu el va enregistrar, el 1965 per EDIGSA, al costat dels còsmics Tete Montoliu (piano), Eric Peter (contrabaix), Billy Brooks (bateria) i Booker Ervin (saxo). Aquest homenatge, des del món del jazz, donarà pas a la presència de la vocalista santjoanenca Celeste Alías acompanyada d'un dels jazzman que, en els darrers anys, més presència està tenint en el nostre panorama, el menorquí Marco Mezquida.

Del món del jazz a dues populars presències musicals com ho són les de Quico Pi de la Serra i Marina Rossell. Del primer se'ns oferirà el valset, amb evident regust francès, *L'home del carrer*.

Publicat l'any 1964, amb els anys, ha estat una de les cançons més conegudes del seu catàleg i que ha tingut versions, entre d'altres, de Jaume Sisa i Joan Manuel Serrat. En la versió d'avui podem comptar amb la singular participació del pallasso Marcel Gros. De l'ironia i nostàlgia de la cançó de Pi de la Serra passarem a la bellíssima, i curulla de poesia i intimitat, cançó *Màrmara* de Rossell.

Es fa llarg esperar de Pau Riba i *Cançó de carrer* de Ramon Muntaner mantenen la característica comuna que ambdues van ser publicades en sengles discs l'any 1975: *Electroccid accid alquimistic soc i Cançó de carrer*. Ambdós LP són prou indicadors de la immensa riquesa temàtica i estètica musicals present en aquell moment històric tan prenyat d'incerteses com d'esperances on podien conviure universos psicodèlics com els de d'un Riba amb altres de més poèticsocials en tant que en aquell primer disc de Muntaner es van musicar poemes de Pere Quart, Josep Palau i Fabre, Salvador Espriu i Miquel Desclot.

En la trajectòria compositiva de Camp localitzem diferents treballs que, en el seu moment, van tenir i suposar un gran impacte. Sense voler desmerèixer cap dels realitzats, bé és cert que diferents arranjaments i orquestracions d'algunes de les figures abans esmentades, enregistraments discogràfics del Manel Camp Quartet o algunes bandes sonores en sobresurten. Però també hi trobem obres de més envergadura com ho pot ser la cantata *Ressorgir*. Basada amb textos poètics de Miquel Martí i Pol, aquesta es va estrenar el 1992 en motiu del centenari de la proclamació de les Bases de Manresa i es va recuperar, el 2014, en motiu del tricentenari de l'11 de setembre de 1714 de la mà de Lídia Pujol i el Manel Camp Quartet. Amb la participació en la seva primera versió de la gran mezzosoprano Anna Ricci (1930-2001) i de l'Orquestra de Cambra del Palau de la Música Catalana, aquella obra ha quedat com un dels primers projectes on Camp va voler mostrar el seu compromís cívic, social, polític i cultural. N'hi han seguit molts altres com ara *Art* dedicat a Ramon Llull o les seves mirades musicals a importants pàgines de la nostra literatura com *El comte Arnau* o *Solitud*. De *Ressorgir* en podem escoltar dos números musicals com són *Mancomunitat* i *Ara i futur* on es comptarà en el primer amb la participació de Lídia Pujol. D'aquests números musicals de *Ressorgir* transitem cap al món intimista i serè de la balada *Youkali* de Kurt Weill interpretada per la cantant Lucrecia i que formava part del seu disc *Cubaname* (1999).

El sempre interessant Joan Isaac, per la seva banda, ens oferirà *Després d'aquest cafè* una de les quinze peces musicals que el cantautor va compilar en viu, el 2008, al costat de diferents músics i cantautors.

Ja com a fi de festa, l'inconfusible cant d'estil del catarrojec Miquel Gil, tot cantant els colpidors versos d'Enric Casasses del poema *L'amor és Déu en barca* serviran per cloure un concert que, possiblement, sigui molt més que aquest. Ens atrevim a dir que és una nova mostra d'una frase d'Stefan Zweig que al nostre pianista i compositor li agrada de citar sovint: «*És el retrocés el que dona a l'home l'impenta per avançar*».

És aquesta mirada enrere, aquest retrocés conduïda per la fidelitat a una manera de comprendre la interpretació i creació musicals, com Camp no deixa d'estar convençut del fet de com tan sols la constant revisitació d'allò creat en el seu moment pot eixamplar els misteris de la creació musical i que, com ens va ensenyar el citat Zweig, és un dels misteris més profunds de l'univers. En cap cas, així, hem de comprendre aquest concert d'avui com un exercici de nostàlgia amb el reencontre d'antigues parelles artístiques de Camp, sinó més aviat a un veritable eixamplament que ens pot portar a la sensació d'una sorpresa en tota regla on es materialitza quelcom sobrenatural i del que només en podem activar dos verbs: escoltar i estimar. Escoltem a Manel Camp. Estimem a Manel Camp. Més enllà de la nostra estima, el protagonista de la vetllada musical no es pot deixar d'estar de dir que el concert, per sobre de tot, cal comprendre'l com un agraïment sincer amb totes les persones amb qui ha compartit escenari al llarg dels anys.